

Η βαρβαρότητα του Αττίλα: Φόνευσαν εν ψυχρώ μάνα με 2 γιους-«Παπά επάιξαν με»

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Η φρίκη του 1974 κουβαλά δεκάδες ιστορίες πόνου και προσφυγιάς. Άλλες γνωστές κάποιες όχι τόσο. Μια απ' αυτές είναι και η ιστορία της Μαρίτσας και των δυο γιων της.

Την τραγική ιστορία της οικογένειας αυτής, μετέφερε στον επικήδειο λόγο της η Επικεφαλής Ανθρωπιστικών Θεμάτων Αγνοουμένων και Εγκλωβισμένων.

«Στεκόμαστε σήμερα εδώ, με αισθήματα ευλάβειας, απέραντου σεβασμού, υπερηφάνειας, βαθιάς συγκίνησης, και με ψυχή γεμάτη θλίψη, για να αποδώσουμε τον ύστατο χαιρετισμό στη Μαρίτσα Δράκου και στα παιδιά της, Νίκο και Γιώργο Δράκου, θύματα της βαρβαρότητας της τουρκικής εισβολής του 1974. Σήμερα, με καθυστέρηση δεκαετιών, τους συνοδεύουμε στην τελευταία τους κατοικία, τιμώντας τη μνήμη τους και επιστρέφοντάς τους στην αγκαλιά της γης που τόσο αγάπησαν.

Η οικογένεια Δράκου, που αποτελείτο από τον Χρίστο, την Μαρίτσα και τους τρεις γιους τους, τον Σάββα, τον Γιώργο και τον Νίκο, ζούσαν στον Άγιο Γεώργιο της

Κερύνειας. Η ιστορία τους αποτελεί μια τραγική ιστορία του τόπου μας. Μια ιστορία γεμάτη πόνο, αγώνα και θυσίες. Η Μαρίτσα, μια μάνα γεμάτη στοργή και δύναμη, μεγάλωσε τα παιδιά της με αρχές και αξίες. Ο δεκαεξάχρονος Γιώργος και ο δεκατριάχρονος Νίκος, δύο αθώες ψυχές, δεν πρόλαβαν να ζήσουν τη νιότη τους, να ονειρευτούν, να δημιουργήσουν το μέλλον τους. Μάνα και γιοί, η μοίρα τους ένωσε στη ζωή, τους ένωσε και στο μαρτύριο, τους ενώνει σήμερα και στην αιωνιότητα. Με τις ίδιες αρχές και αξίες ανάθρεψαν και το τρίτο τους παιδί, τον Σάββα, ο οποίος από τότε ζει τον δικό του γολγοθά.

Η τραγική τους μοίρα σφραγίστηκε εκείνο το μοιραίο καλοκαίρι, όταν η οικογένειά τους, όπως τόσες άλλες, προσπαθούσε να σωθεί από τη λαίλαπα του πολέμου. Όμως, η σκληρή πραγματικότητα τους πρόλαβε. Περικυκλωμένοι από τουρκικά στρατεύματα βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αγριότητα. Ανυπεράσπιστοι, άοπλοι, χωρίς να αποτελούν απειλή, η Μαρίτσα, ο Νίκος και ο Γιώργος, εκτελέστηκαν εν ψυχρώ, αφήνοντας πίσω ένα αβάσταχτο κενό. Και ο πατέρας τους, Χρίστος, αν και τραγικός επιζών, κουβάλησε και αυτός το βαρύ σταυρό του πένθους μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ανήμερα της 20ης Ιουλίου, οι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής της Κερύνειας ξύπνησαν από τους κανονιοβολισμούς και τις εκρήξεις στις ακτές της πόλης του Πράξανδρου. Ο πατέρας, Χρίστος, μαζί με τη σύζυγο του Μαρίτσα και τα παιδιά

τους, Νίκο και Γιώργο, εκείνο το μαύρο ξημέρωμα βρισκόντουσαν εντός του περβολιού του εργοδότη τους στην περιοχή Αγίου Γεωργίου και πολύ κοντά στην περιοχή της απόβασης των τουρκικών στρατευμάτων. Αμέσως, ο Χρίστος μπήκε στο αυτοκίνητο με τη σύζυγο του Μαρίτσα και τα παιδιά του Νίκο και Γιώργο. Ο τρίτος γιος της οικογένειας, Σάββας, υπηρετούσε στο 251 Τάγμα Πεζικού, του οποίου οι λόχοι ακροβολίστηκαν και έλαβαν θέσεις μάχης στην ευρύτερη περιοχή της Κερύνειας.

Η οικογένεια κινείται προς τον Καραβά, μακριά από το σημείο απόβασης, όχι όμως μακριά από τον κίνδυνο. Σε κάποιο σημείο της διαδρομής, έντρομοι παρακολουθούν τουρκικά αεροπλάνα να επιτίθενται σε προπορευόμενα οχήματα. Ο Χρίστος, για να προστατέψει την οικογένειά του, στρίβει αμέσως αριστερά σε έναν χωματόδρομο, ο οποίος οδηγούσε προς το χωριό Φτέριχα, στη βόρεια πλευρά του Πενταδάκτυλου.

Στη διαδρομή τους, όμως, έπεσε ένα βλήμα ή βόμβα ακριβώς πάνω στον χωματόδρομο και αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το αυτοκίνητό τους, και να κινηθούν με τα πόδια προς παραπλήσιον βουνό, καλυπτόμενοι από τα δένδρα, καθότι συνεχώς ακούγονταν εκρήξεις από κανονιοβολισμούς και πυκνοί πυροβολισμοί. Σε αυτήν την πορεία θανάτου συνάντησαν και έναν άνδρα με τη γυναίκα του, τον Κώστα και την Δέσποινα Κοζάκου από τον Καραβά, και συνέχισαν όλοι μαζί την πορεία τους.

Μέσα στο λιοπύρι του θέρους δίψασαν, και όταν βρήκαν νερό στην κοιλάδα της περιοχής «Χατέμι» Φτερίχων ξαπόστασαν, για να ξεδιψάσουν. Ξαφνικά άκουσαν φωνές και μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα αντιλήφθηκαν ότι ήταν περικυκλωμένοι από Τούρκους στρατιώτες που πρόταξαν τα όπλα τους. Όλοι ψήλωσαν αμέσως τα χέρια, ευελπιστώντας να αποφύγουν τους πυροβολισμούς εναντίον τους. Οι ευχές τους όμως δεν έπιασαν. Οι Τούρκοι στρατιώτες τους πλησίασαν και δίχως έλεος άρχισαν να τους χτυπούν με τα όπλα. Σε λίγα λεπτά βρέθηκαν σε έναν χώρο με 300 Τούρκους στρατιώτες. Το σκηνικό μετατράπηκε σε τραγωδία. Οι πυροβολισμοί αντήχησαν και ο δεκαεξάχρονος Γιώργος, με τα τελευταία του λόγια, ψέλλισε την κραυγή του πόνου. Ο πατέρας του Χρίστος τον άρπαξε και απλώς πρόλαβε πριν ξεψυχήσει να πει «Παναγία μου παπά, επαίξαν με».

Ακολούθως, ακούστηκαν και άλλοι πυροβολισμοί, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν θανάσιμα η σύζυγος του Χρίστου, Μαρίτσα, και ο δεύτερος του γιος, ο δεκατριάχρονος Νίκος, καθώς και ο Κώστας Κοζάκου, τον οποίον είχαν συναντήσει προηγουμένως και πορεύτηκαν μαζί, ενώ η σύζυγος του Κώστα, η Δέσποινα, τραυματίστηκε και σφάδαζε από τους πόνους στο έδαφος. Μετά από την πιο πάνω τραγική εξέλιξη, από τις δολοφονίες των δικών του ανθρώπων, ο

Χρίστος ξέσπασε σε λυγμούς και κατέρρευσε.

Οι Τούρκοι στρατιώτες τον έσυραν μπροστά από έναν βράχο και όπλισαν, για να ολοκληρώσουν τις άνανδρες δολοφονίες τους. Την ίδια στιγμή, έφθασε Τούρκος αξιωματικός, ο οποίος διέταξε να σταματήσουν κάθε προσπάθεια εκτέλεσης του Χρίστου, καθώς και της Δέσποινας, η οποία σφάδαζε από τους πόνους. Στη συνέχεια, φρόντισε να οδηγηθεί ο Χρίστος στο χωριό Φτέριχα, όπου υπήρχαν και άλλοι αιχμάλωτοι.

Αφού, εν τω μεταξύ, τα τουρκικά στρατεύματα άφησαν τους αιχμαλώτους ελεύθερους, ο Χρίστος μετέβη στο ύψωμα, στο οποίο δολοφονήθηκε η σύζυγος και οι δύο γιοι του, για να τους θάψει. Μόλις έφτασε εκεί, και τους αντίκρουσε όλους νεκρούς, λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, βρισκόταν στα Φτέριχα χωρίς πλέον να θυμάται τι έγινε μετά τη λιποθυμία του, ένεκα της άσχημης ψυχολογίας του.

Με την πρώτη ευκαιρία, αφού συνήλθε, επισκέφθηκε τον Αστυνομικό Σταθμό Λαπήθου και ανέφερε τα γεγονότα, ζητώντας βοήθεια, για να μεταφέρουν τους νεκρούς για ταφή. Ωστόσο, όπως τον ενημέρωσαν, τουρκικά στρατεύματα είχαν ήδη φτάσει μέχρι την Λάπηθο και κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Τις επόμενες μέρες, όταν συνάντησε τον τρίτο του γιο, Σάββα, τού εξιστόρησε πως την ώρα που ο ίδιος υπερασπιζόταν την εδαφική ακεραιότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας, τα τουρκικά στρατεύματα δολοφονούσαν άμαχους και ανυπεράσπιστους πολίτες, μεταξύ των οποίων η μητέρα και τα δύο του αδέρφια.

Ο Χρίστος, ο οποίος γλίτωσε βέβαιο θάνατο από τύχη, μαζί με τον γιο του Σάββα, έζησαν στην προσφυγιά με το βάρος του ξεκληρισμού ολόκληρης της οικογένειάς τους.

Τα οστά της Μαρίτσας και του Νίκου εντοπίστηκαν στην περιοχή του χωριού Φτέριχα, εκεί δηλαδή που δολοφονήθηκαν, και ταυτοποιήθηκαν στις 27 Οκτωβρίου 2017, δεν ταυτοποιήθηκαν, όμως, του Γιώργου. Ο Χρίστος Δράκος έφυγε από τη ζωή πριν από πέντε χρόνια με αυτόν τον καημό. Να ταυτοποιηθούν τα οστά και του δεύτερου γιου του, του Γιώργου, ώστε να θάψει τη σύζυγο και τα δυο του παιδιά μαζί.

Η διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων μας αποτελεί προτεραιότητα του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Νίκου Χριστοδουλίδη, ο οποίος με κάθε ευκαιρία προβάλλει το ζήτημα των αγνοουμένων μας στα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και σε ξένους ηγέτες κρατών και κυβερνήσεων με σκοπό να εντατικοποιήσει την πίεση προς την Τουρκία, ώστε να ξεπεραστούν τα όποια εμπόδια προβάλλει στην έρευνα και στις ανασκαφές που γίνονται, και να δοθεί

πρόσβαση σε στοιχεία και αρχεία του τουρκικού στρατού, τα οποία θα βοηθήσουν στον αγώνα που δίνουμε για τη διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων μας.

Ο αγώνας μας αυτός θα συνεχιστεί με την ίδια ένταση, συνέπεια και αποφασιστικότητα, μέχρι την ημέρα που θα διακριβώσουμε την τύχη και του τελευταίου αγνοούμενου μας. Και αυτό αποτελεί χρέος μας σε όλες τις οικογένειες, των οποίων η πληγή παραμένει για τόσες δεκαετίες ανοικτή.

Σήμερα η γη της πατρίδας μας ανοίγει, για να τους υποδεχθεί. Μαζί τους θα αναπαυθεί και ένα μικρό μέρος από τα λείψανα που πιστεύεται ότι ανήκουν στον Γιώργο, μετά από επιθυμία του αδελφού του Σάββα, έστω και αν δεν έγινε κατορθωτή η ταυτοποίησή τους, λόγω του γεγονότος ότι εκτέθηκαν στις καιρικές συνθήκες, αλλά βρέθηκαν στον ίδιο χώρο με της μητέρας του Μαρίτσας και του αδελφού του Νίκου.

Το οφείλουμε στον Σάββα Δράκο, αλλά και στον πατέρα του, Χρίστο Δράκο, που πέθανε στην προσφυγιά, περιμένοντας να ταυτοποιηθεί και ο γιος του Γιώργος. «Για να τους θάψουμε με τις πρέπουσες τιμές», όπως έλεγε στον γιο του Σάββα, αλλά και στους ανθρώπους γύρω του.

Η ηρωική αυτή οικογένεια, που τόσο άδικα χωρίστηκε και που δοκιμάστηκε όσο λίγες, αξίζει να αναπαυθεί ενωμένη στην αιωνιότητα. Η συγκίνηση είναι ανείπωτη,

το πένθος βαρύ. Όμως, μέσα στη θλίψη μας υπάρχει και μια μικρή ανακούφιση. Η σημερινή ημέρα δεν σβήνει τον πόνο, αλλά κλείνει έναν ανοιχτό κύκλο θλίψης και αναμονής. Για τον Σάββα, τον αδελφό τους, και για όλη την οικογένεια. Οι ψυχές τους δεν είναι πια χαμένες, δεν είναι πια αριθμοί σε λίστες. Είναι εδώ, ανάμεσά μας, ζωντανές στη μνήμη μας, στην ιστορία μας, στο χρέος που έχουμε να μην ξεχάσουμε ποτέ.

Ήρθε, έστω και καθυστερημένα, η ώρα να αναπαυθούν εν ειρήνη. Η μνήμη τους θα είναι αιώνια, μνημονεύοντάς τους ως μια από τις τραγικότερες ιστορίες της τουρκικής θηριωδίας που στρέφονται εναντίον της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ως Πολιτεία, έχουμε καθήκον να διασφαλίσουμε τη δικαίωση της θυσίας τους γιατί αποτελεί έγκλημα πολέμου, να προστατεύουμε όλα τα μέλη της κοινωνίας μας, απελευθερωμένοι από τις ιδιαιτερότητες που μπορεί να χαρακτηρίζουν το κάθε μέλος, διαφυλάσσοντας τα αυτονόητα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματά του, να μην ξεχνάμε, και να συνεχίζουμε τον αγώνα για εντοπισμό όλων των αγνοούμενων μας και τη διακρίβωση της αλήθειας τους.

Μαρίτσα, Νίκο και Γιώργο, σήμερα, όλοι μας, σεμνά και ταπεινά σας αποχαιρετούμε. Ο σεβασμός, ο θαυμασμός, η υπερηφάνεια, η εκτίμηση και η αγάπη μας θα σας συνοδεύουν για πάντα. Η θυσία σας είναι φάρος μνήμης και χρέους.

Ας είναι αιωνία η μνήμη σας και ελαφρύ το χώμα που θα σας σκεπάσει».

sigmalive.com